

osso lo juttu peale, iggamees näitas temale oju. Kuuninga vihja nähhes, ütles Suudmōda idissise sõnaga: "Jubba mēnekorra wōsite, armoline issand, mīno juttu fuulda, mis ial teile kahjuks ei elnud; fuulge ka tāna mīno leppitiko sōas, mis armas suggulase kohta vägin. Tugguwōssa ei vōi ükski fallata; werri on pakkum kui weiss. Sel forral ussun pealegi, et Reinowadder süa on. — muido ei olleks ta ussaldanud seie tulla. Tulletage mele mis tūhja lotti ja walle faebtust rahwas Reinowadderi issa peale töötis, kes teie tru sullane olli. Kurri kaddedus pūdis ühtepuhho tema hääd tööd laita, siiski jää õigus tema pole; tema seisits suremas auus fui Messisäp ja Kruumfilm, kes fui ruimalad tolwannid ei sohtoseadusi ega warjoliko osju ei tunne."

Kuuningas vastas: "Kohhite imeks panna et Reinowadderi peale vihhane ollen? Tema rōwel ja mōrtsukas tappis iljaego wogga Argpūksi, eissitas Kohhikella furjale teele ja salgab nūud luggu, fus kõik ühheshkoos tema peale tuunistarvad, et ta warguse, rōwimise ja mōrtsoka tō läbbi mīno allamaid pinab."

Perdikana festis: "Arwaks leitakse Ma, ilmas neid, kes targa arroga iggas tūffis mōistlikult eska-wad ellada. Surem ulk vihhab nisuggusi mehhil, nōnda ka Reinowadderiga luggu. Siiski ei jōua sallakaddedus ial meie mällestustust sustutada, mis tema tarkus hääd on teinud. Tulletage mao ja mehhje tūlli mele, kes ükskord teile auojätje ees digust

otsisivad, — Reinowadder üssi oskas seal mōnuusat nōuu anda."

Kuuningal ei olnud nimetud juhtumist enam selgest mällestusses, sellepärast lästis, et Suudmōda piddi täkima.

"Muoliko issanda kāsko täites juttustan luggu," ütles Sundmōda fumardades. "Paat aastat teed tulli üks suur lendaw maddo übhe tallomehhe peale kaebades teie ette. Maddo olli aia mulgust läbbi puggedes foggemata lingu longenud, midda enam ta sippeldas, sedda tuggewamast pigistas silmus tema kehha ümber finni. Üks teed käies tallomees juhtus senna; maddo aine felis tallomeest palluma, et mees tedda paelust peastaks. Mees lubbas peasta, fui maddo enne wanne kombel olli tōutanud, et ta temale wigga ei piddand teggema. Lingust peastetud maddo läks mehhega seltis eddas, sunni ta nālga tundis ja mehhje kallale kippus. Onnefaupa peasis mees, kōrvalle pōrkades, tema käest. "Kas se on minuo palk ja siño wande tōtus?" küsis mees. "Adda ajjab ärja faewo!" festis maddo: "mul on nālg käes." Mees pallus ni faua fannatada, sunni nad teistega kofko saaksid, kes õigust piddid mōistma. Nōned waed maad eddas minnes leidsid nēmad waña faarna poeaga jõe faldal. Maddo kutsus faarnaid kohhut mōistma. Waña faarn ütles, fui tūlli olli fuulinud: "Siina woid mehhje ärra süa!" fest ta lotis endale sagist ka ossa sama. Maddo olli sellega rahkul, agga mees ütles: "Kes